

РЕШЕНИЕ

№ 3440

гр. София, 03.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9945** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция Инспекция по труда-Софийска област /ДИТ СО/ срещу Решение № 3815/22.08.2024 г., постановено по АНД № 7119/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №23-003411/17.08.2023 г., издадено от директор на дирекция ДИТ - С. област, с което на „Резинекс България” ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция” в размер на 1500,00 лева за нарушение на чл. 66. ал. 1, т. 7 КТ, вр. чл. 12, ал. 4 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/.

Изложените в касационната жалба доводи са за нарушение на закона при постановяване на оспореното решение – касационно основание по чл.348 ал.1 т.1 от НПК. Поддържа се тезата, че съставеният акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаденото въз основа на него наказателно постановление са в съответствие с материалните изисквания и процесуалните правила в ЗАНН. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна - „Резинекс България” ЕООД, редовно призована, не се явява и не изпраща представител. Изразява становище за неоснователност на касационната

жалба с молба решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като взе предвид твърденията на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, излага следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна и на подлежащ на оспорване акт. Разгледана по същество е основателна.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

По повод подаден сигнал от М. К., служители към ДИТ - Софийска област - св. К. К., св. Г. Г. и св. К. Н., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на „Резинекс България“ ЕООД със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]. В хода на проверката било констатирано, че дружеството си, в качеството на работодател на К., не е посочил в трудовия договор на съответния служител задължителните данни за следващо се допълнително възнаграждение, както и неговия размер, независимо от факта, че е разполагал с доказателства, удостоверяващи същия, в нарушение на разпоредбата на чл. 66, ал. 1, т. 7 от Кодекса на труда, във вр. с чл. 12, ал. 4 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, за което на „Резинекс България“ ЕООД било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление.

СРС е отменил последното с доводи, че административнонаказващият орган не е прецизирал изпълнителното деяние на вмененото на дружеството нарушение, като двусмислено е описал в какво се състои нарушението. Приел е, че не се касае за „продължено“ нарушение, доколкото се касае за еднократно действие – липсата на конкретен задължителен реквизит в трудовия договор към момента на сключването му, а не до неизпълнение на многократно вменено му задължение – да изплаща полагащото се допълнително трудово възнаграждение.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав споделя изводите на СРС, че не се касае за „продължено“ административно нарушение, тъй като в действащата нормативна уредба няма легална дефиниция на понятието „продължено нарушение“. Съдебната практика и доктрина по наказателните дела /която може да бъде възприета и при административно-наказателните/ е на становището, че продължено престъпление е това престъпление, при което е налице трайно, продължаващо и непрекъснато за определен период от време осъществяване на неговия състав.

Фактическият състав на нарушението по чл. 66, ал. 1, т. 7 от Кодекса на труда се състои в съставомерно бездействие, което се изразява в непосочване на допълнително трудово възнаграждение, което е един от основните елементи на трудовото правоотношение и задължителен реквизит на трудовия договор. Касае се за формално нарушение на просто извършване, което е довършено с подписване на трудовия договор от страните. При наличието на еднократно действие – подписване на трудов договор, в който следва да бъде изпълнено задължението, началният момент, от който бездействието е релевантно за съставомерността на деянието и е налице довършено нарушение е денят, в който трудовият договор е бил сключен. Като продължителността на неговото действие и моментът на прекратяването му са ирелевантни, поради което и не може да се говори за „продължено нарушение“.

Съгласно разпоредбата на чл.34, ал.1, изр.2-ро ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел и за дружествата за секюритизация, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора „а“ и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години. Тази норма предвижда два давностни срока за административно-наказателно преследване – тримесечен и едногодишен (за нарушение по КТ и нормативните актове по прилагането му). След като датата на извършване на нарушението е 14.06.2019г. (факт, който се споделя и от оспорвания в представената касационна жалба), то съставянето на АУАН на 30.06.2023г. (шест месеца след изтичане на определения в чл.34, ал.1 ЗАНН едногодишен срок от извършване на нарушението) съставлява съществено процесуално нарушение от такъв характер, че е погасило възможността за реализиране на административно-наказателното обвинение.

С оглед гореизложеното, настоящият състав на съда приема, че като е отменил наказателното постановление, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се следват разноски, каквито не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3815/22.08.2024 г., постановено по АНД № 7119/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.